

Ши Юкун

ЧУДНИТЕ ДЕЛА НА СЪДИЯТА БАО
Том II

София, 2017

ПРЕВОДЪТ Е НАПРАВЕН ПО ИЗДАНИЯТА:

中国古代武侠公案小说四大名著:

《七侠五义》[清] 石玉昆编, 穆公校点。上海古籍出版社, 2007. 9重印

Поредица „Четирите велики романа за юнаци и съдии“/„Седмина юнаци и петима справедливци“

Шанхайско издателство за старокитайска литература,
второ издание, 2007

古本小說集成《七俠五義上》(清)石玉昆述, 上海古籍出版社

**Колекция „Старопечатни романи“,
„Седмина юнаци и петима справедливци“**

Преразказана от Ши Юкун

Шанхайско издателство за старокитайска литература

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Петко Т. Хинов, превод от китайски,
обяснителни бележки, 2017

© Издателство „Изток-Запад“, 2017

ISBN 978-619-01-0086-7 (мека подвързия)

ISBN 978-619-01-0087-4 (твърда подвързия)

ШИ ЮКУН

ЧУДНИТЕ ДЕЛА
НА СЪДИЯТА БАО

ТОМ II

七
俠
五
義

Превод от китайски и обяснителни бележки
Петко Т. Хинов

БЪЛГАРИЯ СРЕЩА КИТАЙ

东西合作 · 连接世界

1. КИТАЙСКО-БЪЛГАРСКИ ДВУПОСОЧЕН РЕЧНИК
汉语小词典
2. СРЕЩИ С КИТАЙСКАТА КУЛТУРА • ЙЕ ЛАН & ДЖУ ЛЯНДЖЪ
中国文化读本
3. ЧУДНИТЕ ДЕЛА НА СЪДИЯТА БАО, ТОМ 2 • ШИ ЮКУН
七侠五义 石玉昆著 第二卷

БИБЛИОТЕКА

ИЗТОК

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

София Катърва
Братислав Иванов
Петко Хинов
Любен Козарев

№ 1	36-ТЕ СТРАТЕГЕМИ
№ 2	ЕВГЕНИЯ ЗАВАДСКА
ШЪТАО И НЕГОВИТЕ
„БЕСЕДИ ЗА ЖИВОПИСТА“
№ 3	ДАЙСЕЦУ СУДЗУКИ
ДЗЕН И ЯПОНСКАТА КУЛТУРА
№ 4	УАН ЮНБИН
НОЩНИ РАЗГОВОРИ КРАЙ ОГНИЩЕТО
№ 5	ЛИН ЮТАН
БИТ И ДУШЕВНОСТ НА МОЯ НАРОД

Серия „Романи“

№ 6	ШИ НАЙАН
Крайречно царство, том 1, том 2 |
|-----|---|

Серия „Китайски загадки“

№ 7	ШИ ЮКУН
ЧУДНИТЕ ДЕЛА НА СЪДИЯТА БАО, ТОМ 1, ТОМ 2 |
|-----|--|

СЪДЪРЖАНИЕ

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА	7
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА	19
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА	33
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА	47
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА	59
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА	71
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА	83
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА	97
ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА	111
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА	125
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА	137
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА	147
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА	161
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА	175
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА	191
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА	203
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА	215
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА	231
ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА	243
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА	253
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА	267

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА	283
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА.....	295
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА	309
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА.....	323
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА	335
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА	351
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА	367
ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА	379
ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТА.....	389

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

СЛЕД ДВУБОЙ С МЕЧОВЕ ЮЖНИЯ ЮНАК
ЩАСТЛИВО СЕ ЗАДОМЯВА.

СЛЕД КРАЖБАТА НА РИБА НЕБЕСНИЯ ПЛЪХ
С ДРАГОСТ СЕ ИЗВИНЯВА.

Да почнем пак прекъснатия разказ. Когато Дин Малкия стигна в двора на братовчедка си, видя там някакво слугинче, що държеше ваза с цветя – то бе сменило водата и тъкмо туряше във вазата цветя. Щом зърна насреща си Дин Малкия, девойчето се провикна:

– Пристигна вторият господар!

Из покоите долетя гласът на госпожица Юехуа:

– Покани втория батко да поседне вътре!

Дин Малкия повдигна сърмената завеса над вратата и влезе в стаята, гдето завари момата седнала въз кана, приведена над ръкоделието си.

– Какво шиеш, сестричке? – попита я той.

– Ами какво, тъкмо шия джобче за огледало. Батко, в предната зала имаме гостенин, защо си го оставил, та си дошъл в покоите ми?

Тогава Дин Малкия престорено попита:

– А ти, сестричке, отде знаеш, че в гостната има чужди хора?

– Преди малко взеха меча ми с думите, че някакъв гостенин иска да получи урок, така узнах – обясни Юехуа.

– Нито дума повече за мечове! – рече сопнато Дин Малкия. – И то само заради тоя човек на име Джан Джао от село Среца с героя в окръг Удзин на област Чанджоу, с второ име Сюнфей, известен всекиму като Южния юнак: сега той е императорски гвардеец мечоносец от четвърти ранг. Аз отдавна го познавам, ала едва днес се видяхме. Както и очаквах, оказа се човек добронравен, хубавец, надарен и изкусен боец, ала надарените лесно се самозаслепват, изкусните неизбежно се възгордяват – днес той тъй унизи нашия семеен Меч унищожител¹, че няма накъде повече. Рекох му, че друг е господарят на тоя меч, той попита кой е, а аз му отвърнах, че това си ти, сестрице. Той рече присмехулно: „Къде ти някаква слаба мома да владее меч!“

Когато разказът стигна дотук, лицето на Юехуа поаления, веждите ѝ се сключиха и тя тутакси захвърли ръкоделието.

„Хвана се – рече си на ума Дин Малкия. – Я да я подразня още мъничко.“

И ѝ рече гласом:

– А аз му казах: „Нима в род на пълководци не може да се роди момица-тигрица?“ А той: „Дори тъй да е, не ми се вярва да е толкова умела.“ Сестричке, ако имаш достатъчно смелост, защо не идеш да си премериш с него силите? Ако ли пък нямаш кураж, тогава, щем – не щем, трябва да признаем, че е имал право. Сега в гостната зала е и старата господарка, затова дойдох да ти разкажа какво стана.

Като чу това, девойката пламна от гняв:

– Тъй ли била работата? Батко, ти тръгвай, аз идвам подире ти!

След такъв твърд отговор вторият господар веднага се отправи към предната зала и тихичко прошепна на ухото на майка си: „Сестричката ще си премери меча с батко Джан.“

Тъкмо изрече тия думи – и ето че едно от момичетата обяви:

¹ За названията на петте драгоценни меча на древността вж. „Чудните дела на съдията Бао“, т. 1, с. 77, бел. 45. (Всички бележки под линия са на преводача.)

– Дойде госпожицата.

Госпожа Дин тозчас я подкани да разменят поздрав с Джан Джао.

Южния юнак с недоумение си рече наум: „Странни обичаи за сановитото семейство с високи заслуги!“ След това веднага се изправи и приветства девойката с длан върху юмрук, а тя му отвърна с благопожелание. Джан Джао забеляза, че момичето е хубавица със съдържано достойнство. Ала защо ли е тъй гневно лицето ѝ? Тогава Дин Малкия се обърна и тихичко му рече:

– Бате Джан, причината малката ми братовчедка да излезе от покоите си, макар и неволю, си ти: защо ти трябваше да укоряваш меча ѝ?

– Де се е чуло и видяло подобно нещо! – възкликна Джан Джао.

– Подобно-неподобно, ние сме род на пълководци и нашата момица-тигрица не се бои да се покаже на света! – отвърна Дин Малкия.

Като чу тия думи Южния юнак, тягост стисна душата му. Ала Дин Малкия се доближи до братовчедка си и шепнешком ѝ рече:

– Батко Джан иска да премери силите си с тебе!

Девойката кимна съгласно. Тогава Дин Малкия отново отиде при Джан Джао и като застана зад него, каза:

– Сестричката ми желае да се поучи от майсторството ти!

На Южния юнак вече му дойде до гуша от това и рече:

– Щом е тъй, недостойният ви брат е принуден да се подчини.

В същия миг девойката неочаквано съблече горната си дреха и остана по яркочервена риза, извезана с цветя, с пола от бяла коприна на гънки, без подплата, а главата и бе превезана с кърпа от млечнозелен брукат – така тя изглеждаше още по-очарователна и по-прелестна. Дин Малкия вече бе съобщил на майка си:

– Това е само двубой на игра, заповядайте в галерията да му се любувате отстрани.

И извади кресло, в което се разположи старата госпожа Дин. Девойката Юехуа притисна драгоценния меч о гърдите си и незабавно застана на почетното място от изток. Вече нямаше как, Южния юнак бе принуден да завтъкне пèша на дългополата си дреха и да навие ръкави. Дин Малкия му поднесе драгоценния меч, Джан Джао го пое и – що да стори? – зае по-малко почетното място в западния край, след което рече:

– Заповядайте!

И двамата заеха бойни пози. Джаолан и Джаохуей застанаха зад майка си. След като бяха кръстосали мечове многократно, обади се госпожа Дин:

– Стига толкова, двубоят с остри мечове не е шега работа.

Ала Дин Малкия възрази:

– Не се тревожи, мамо! Нека погледаме още, няма нищо!

Дълго време юнакът и девойката мериха сили и умения, но по нищо не личеше кой печели и кой губи. Отначало Южния юнак се биеше на шега, по принуда, после видя, че девойката обладава извънредна техника, и неволно я похвали наум. Вече не съжаляваше, а го обзе радост – той използваше всеки неин недостатък, за да я мушне с меча, но едва докоснал я, дърпаше острието назад – така размениха доста удари. По едно време воеводата Джан прибягна към техниката „висящо цвете“ – като замахна с меча странично, той го плъзна към тялото ѝ, но веднага го дърпна, при което нещо с въртене се откъсна от върха на острието и падна. След това девойката използва техниката „вятър събаря листата“, ала Южния юнак мигновено се сниши и пропусна меча над себе си. Той тъкмо се канеше да се обърне, когато неочаквано момата извъртя бело-снежната си китка и с едно „отварям прозореца и прокуждам луната“ разсече повезката на главата му. Платът се свлече на пода. Южния юнак тутакси се наведе, изскочи от описания от меча ѝ кръг и извика:

– Изгубих, победен съм!

Дин Малкия пристъпи към тях, вдигна разрязаната повезка и я отупа от праха. Дин Големия също дойде, вдигна това, което бе паднало преди – оказа се една от момините обеци, – и веднага доближи Джан Джао с думите:

– Нашата сестрица е победената, моля да не се оскърбяваш!

Дин Малкия му подаде повезката, а Джан Джао нави косите си и снади двата ѝ края, повтаряйки с възхита:

– Вашата по-малка сестра наистина удивително владее меча!

Старата госпожа Дин прати едно слугинче да покани Южния юнак отново вътре, а девойката се оттегли отзад.

– Тази мома ми е племенничка – рече му госпожа Дин, – откак се споминаха родителите ѝ, приех си я като родна щерка. Отколе слушам за подвизите и славата на моя добродетелен племенник и съм си наумила да ви сватосам, но досега не съм имала сгода. Ето че днес най-неочаквано моят добродетелен племенник дойде на

гости в скромния ми дом – ще рече, съдбата е свързала двама ви с копринена нишка: бракът ви ще е честит и по волята на Небето! Зная, че ти, добродетелни племеннико, тук си нямаш никакви сродници, пък и да бяхме ви устроили сгледа, ти все щеше да намериш причина да откажеш, затуй примамихме девойката чрез гняв да дойде и да кръстосате мечове, та божем тъй се срещнете. Но не се тревожи, добродетелни племеннико! Ний сме люде от високо коляно, във всичко постъпваме според правилата на благонаравието!

Приближи се до него и Дин Големия с думите:

– Моля да ми простиш, че не се намесих да попреча: не че не исках да сторя това, ала по-малкият ми брат и мама вече бяха се сдумали, моля да ми простиш подобно безочие!

Извини се и Дин Малкия:

– Вината е изцяло моя! Но аз се боях единствено че моят по-голям брат ще ми откаже, затова прибягнах към тая лукава хитрина, да му замажа очите! Дълбоко моля за прошка!

Сега Джан Джао вече разбра всичко докрай. Съдбата бе свързала тоя брачен възел и Южния юнак не само не отказа, но с въздушевление прие, веднага стори поклон на госпожа Дин, сетне размениха поклони с Джаолан и Джаохуей, след което си размениха Меча унищожител и Изкован в планината Джанлу като годещи дарове.

Тогава Дин Малкия взе падналата обеца и драгоценния меч, та отиде право в покоите на по-малката си братовчедка. А тя тъкмо се чудеше: „Кога е отсякъл обецата от ухото ми? Как тъй не съм и разбрала? Та това е изключително опасно.“ В следващия миг при нея влезе батко ѝ, ухилен до уши, и ѝ подаде обецата с думите:

– Ето я обецата на сестричката ми.

И я хвърли до нея на одъра, след което усмихнато добави:

– Той ни остави и Меча унищожител.

Девојката тъкмо искаше да каже нещо, но Дин Малкия бързо рече:

– Всичко това е по волята на старата госпожа, мен не ме разпитвай, попитай нея подир малко. С две думи, огромна радост те споходи, сестрице!

След това той остави меча до нея и ухилен напусна стаята. Девојката схвана за какво иде реч и не каза нито дума повече.

Когато Дин Малкия се върна в предната зала, старата госпожа вече се бе прибрала. Тримата мъже отново седнаха край трапезата и запrikaзваха, но не за новото си сродство, а за предишни приятелства. Големия и Малкия Дин както преди се обръщаха към Джан Джао като към брат, отбягвайки светските любезности, от което чувствата им станаха още по-топли и по-сърдечни. Те пиеха вино, похапваха и безгрижно си приказваха. Без да усеща времето, Джан Джао прекара в село Жасминов цвят три дни и чак тогава реши да се сбогува. Двамата братя Дин изобщо не искаха да го пуснат, макар че юнакът многократно настояваше да си ходи.

– Като е тъй – рече тогава Дин Малкия, – утре ще устроим прощален пир на високата тераса, откъдето ще се любуваме на речната гледка и до насита ще си приказваме. Какво ще кажеш да си тръгнеш вдругиден?

Джан Джао се съгласи.

След закуска на следното утро тримата излязоха през портите на имението и тръгнаха на запад; минаха разстояние от едно *ли* по лъкатушен път, обикаляйки хълмища и ридове, та се възкачиха на най-обгледното възвишение в околността, а селцето на семейство Дин бе останало зад гърба им.

Навъръх тоя рид имаше висока пагода с пет просторни зали. Погледнеш ли напред – в далечината блести широката река, водите ѝ чезнат в безкрая, блясъкът ѝ – подобен на сняг. А по нея плават несвършващи върволици от лодки и корабчета. Тримата сродни-

ци с наслада гледаха реката и тъй си хортуваха, че мед капеше на душите им. Мина – що мина, ето – и вкусни ястия им поднесоха, та взеха бавничко да се хранят и да пият. И точно когато им бе най-отрадno, отневиделица се яви някакъв рибар, който отиде при Дин Големия и дълго му шепна нещо на ухо. Тогава юнакът заръча на рибаря:

– Това го кажи на главния лодкар, той да се погрижи.

Дин Малкия не разбра нищо, а на Джан Джао му бе неудобно да пита и разпитва, затуй попрежному продължиха да пият вино. Не мина много и отново дойде рибар, тоя път силно разтревожен; отново рече на ухо няколко думи. Тоя път по-малкият брат напрегна слух и дочу едно-друго, та възкликна:

– И таз добра! Като е тъй, кой след време ще спазва правилата? Па рече на рибаря:

– Да ми го повикаш тука сам да го видя!

Щом видя всичко това, Южния юнак се догади, че ще е станало нещо неприятно, и едва сега отвори уста:

– Достопочтени братя, какво е станало?

На въпроса му отговори Дин Големия:

– Нали реката ни Сундзян е разделена наполовина за лодкари-те, като границата минава презсред тръстиките; южно от нея е Вдълбнат остров, там има селение, наречено Дом на Лу. Отначало се заселил прародителят Лу, който имал добро сърце и раздавал

щедро милостиня, а домът му бил твърде богат. Дошло време и се родил Лу Фан, той живеел в мир със съселяните си, всички го тачели и понеже бил удивителен катерач, намислили му прякор – Проникващия в небесата пълх. Той си намерил четворица другари и заедно станали петимата справедливци, а Лу Фан оглавил тая чета. Втори след него бил Хан Джан, родом от Хуанджоу, от военното съсловие, майстор в прокопанането на подземни проходи и каверни, поради което е получил прозвището Проникващия под земята пълх. Третият справедливец е родом от Шанси, нарича се Сю Цин, от железарски произход, умел в намирането на всевъзможни пещери и проходи през планини, затова са го нарекли Проникващия в планината пълх. Четвъртият справедливец е тялом слаб и дребен, на вид като болник, ала ловък и чевръст, добър в кроежите и мъдър в замислите. Роден е в дома на заможен странстващ купец от Дзинлин, казва се Дзян Пин, а второто му име е Дъччан. Умее да стои дълго под водата, да гледа в нея и да намира потънали предмети, затуй и прякорът му е Преобръщащия реки пълх. Едничък петият справедливец е момък левент, хубавец, наглед широко скроен, но всъщност подмолен и злобив. Той обича да раздава справедливост, да постъпва като юнак, ала по един зле скроен и безсърдечен начин; преминал е изпитите по бойни изкуства и е военен сиуцай, родом от Дзинхуа. Името му е Бай Ютан и понеже е и хубавец, и учен, и майстор на бойно изкуство, хората са му дали прозвището Пълха с копринената козина.

Като чу да споменават Бай Ютан, Джан Джао рече:

– Зная го аз него, веднъж тъкмо бях се накарал да го посетя.

– Откъде го познаваш, братко? – полюбопитства Дин Малкия.

Тогав Южния юнак им разправи случката в поселението на рода Мяо. Тъкмо докато говореше, неочаквано при тях дойдоха рибари, а помежду им – някакъв намръщен мъж, който протегна длан с думите:

– Моля двамата господари да погледнат: ония дойдоха да грабят от нашата риба, ние ги възпирахме, ала един от тях ни взе в плен; не стига заграбената риба, ами отсече и четирите ми пръста, та ми остана единствено тоя палец. Това ми било добър приятел!

Дин Големия веднага го пресече:

– По-добре не говори! Повикайте лодкар и тозчас ще идем сами да го видим.

Като чуха, че господарите сами ще ходят, рибарите изохкаха и мигом се разбягаха.

– Недостойният ви брат няма дела, може ли да дойда и аз? – попита Джан Джао.

– Чудесно! – съгласи се Дин Малкия.

Тримата се спуснаха от височината и се упътиха към селцето. Там завариха стълпен народ, всеки наградил някакво оръжие. Братята Дин и воеводата Джао също препасаха драгоценните си мечове. Като стигнаха кея, там намериха две корабчета, в които бяха приготвили по едно място за двамата господари. Големият брат се качи на едното корабче, по-малкият се качи с Южния юнак на другото, останалите се намърдаха в лодки и заплуваха към тръстичището без ред, като огромно ято птици.

Кога стигнаха мястото на подялбата, там завариха друго ято лодки, до една със знака „Южно крайбрежие“, от което узнаха, че тия са крадците на тяхната риба. Дин Големия заповяда да карат към тях, а Дин Малкия го следваше неотстъпно. Когато съвсем се доближиха, от отсрещните лодки се изправи някакъв мъж с неопикуемо свирепо лице, стиснал в ръка риболовен седмозъбец в преспокойно очакване на предстоящото кръвопролитие. Първо го доближи корабчето на Дин Големия, който рече:

– Вие наистина нищо ли не знаете? Тук откоде си имаме правила, това тръстичище е мястото на подялба, как сте посмели на своя глава да минете отсам и да крадете от нашата риба? Дори нещо повече, наранили сте наш рибар, на какво прилича това?